

Trier: Dette høje Tings Værdighed og den Interesse, der ude i Landet og her i Salen bør knytte sig til Forhandlingerne her i Tinget, ødelægges fuldstændig ved den Sabotering, som Regeringen har lagt for Dagen overfor Folketinget, dels ved at Ministerpladserne sædvanligvis staar fuldstændig tomme eller med en eller to Repræsentanter, dels og først og fremmest ved, at vi nu en Maaned efter, at Rigsdagen er traadt sammen og Forhandlingerne her begyndt, endnu ikke har hørt et Ord fra Regeringens Side om de vitale Spørgsmaal, der behandles her i Tinget. Under disse Omstændigheder finder jeg for at fremskynde det Tidspunkt, da Regeringen kommer til Orde, at kunne slutte mig til det ærede Medlem Hr. Rodes Forslag om at frafalde Ordet og anbefale mine Partifæller at gøre det samme.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Gamborg har Ordet.

Gamborg: Jeg frafalder Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Lageri har Ordet.

Lageri: Jeg frafalder Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. P. Jensen har Ordet.

J. P. Jensen: Jeg frafalder Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Bording har Ordet.

Bording: Jeg frafalder Ordet.

Martin Hansen: Blandt alle de mange Spørgsmaal, som har været omtalt her under Finanslovdebatten, er der efter min Mening to, som rager op over de andre, og hvis vi kan komme vel igennem disse, vil de andre Spørgsmaal blive forholdsvis lette. Der har med Hensyn til disse to Spørgsmaal været rettet en ret stærk Kritik mod Regeringen og det Parti, hvoraf Regeringen er udgaaet. Disse to Spørgsmaal er Erhvervsspørgsmaalet og den dermed forbundne Arbejdsløshed og den finansielle Situation, hvori vi befinder os.

Om den Kritik, der har været fremsat angaaende det første Spørgsmaal, vil jeg sige, at der er den Mærkelighed ved den, at Kritikken egentlig kun er negativ. Ser man nemlig paa den Kritik, som det ærede Medlem Hr. Stauning fremsatte, og den

Kritik, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard fremsatte, er det klart, at de vel er enige om at rejse Kritik, men de er fuldkommen uenige om, hvilke Midler der skal bringes til Anvendelse for at rette eller mildne paa Forholdene, idet det ene ærede Medlem ganske aabenbart vil en Importregulering, medens det andet ærede Medlem vil en højere Toldbeskyttelse. Jeg tror, at jeg herudfra kan udlede som Resultat, at den Vej, som Regeringen har betraadt, i Virkeligheden vil vise sig at være den rette, thi hvilke Foranstaltninger man end vil træffe, maa de dog være af den Beskaffenhed, at de vel falder som et Minus eller en direkte Udgift for Statskassen, men alligevel ikke spærrer Prisfaldet ude, og alle de Foranstaltninger, som Regeringen har foretaget eller stillet i Udsigt at ville foretage, er af den Karakter. Jeg tror altsaa, at den Kritik, der i saa Henseende har været rettet mod Regeringen, er meget svag i sin Virkning, fordi man sikkert i Virkeligheden erkender, at de Veje, Regeringen her har betraadt, viser sig at være de rette.

Naar man saa ser paa, hvad der i øvrigt er foretaget for at raade Bod paa den store Arbejdsløshed, maa jeg sige, at jeg forventer, at der ud af det Forslag, som er behandlet her i Tinget, og som nu ligger i et Udvalg, vil komme et Resultat. Men trods alt, hvad man derved kan sætte i Værk, vil det sikkert alligevel kun formaa at mildne den øjeblikkelige Situation, derimod vil det ikke være tilstrækkeligt til at forebygge kommende Arbejdsløshed. For mig staar det saadan, og man kan stille det ganske konkret og skarpt op, at vel er det den enkeltes Pligt at sørge for sig og sine — og dette maa stærkt understreges —, men paa den anden Side maa det siges og understreges lige saa stærkt, at det er Samfundets Opgave, saa vidt det staar i dets Magt, at sørge for, at Vilkaarene, Mulighederne for, at den enkelte kan komme til at sørge for sig og sine, ogsaa virkelig er til Stede. Naar man altsaa vender Blikket fremefter for at undersøge, hvad der kan gøres for at forebygge, at Arbejdsløsheden bliver saa stor i Fremtiden, som den har været i de senere Aar, vil man se, at dette vil ikke kunne lade sig gøre uden en rationel Udstykning af Danmarks Jord. Adskillige Talere har peget herpaa; og jeg vil hævde som min Opfattelse, at det mindste Maal, man i saa Henseende maa stille sig, er at lade Landet vokse i samme Forhold, som Byerne vokser. Dette vil imidlertid efter min Mening ikke